

LA NÚVIA

11/02/2013

LA TULIPA

Corre l'estiu de 1936, és dia 16 de juliol,

- Els nuvis surten de l'església , la Carme i en Miquel, és dirigeixen cap a casa, no ho hagut convidat, ni tan sols amics els han acompanyat a la parella, només han assistit la família, on són la majoria germans petits de la núvia que esbroten pel costat d'ambdós, advertint-hi de la novetat dels esdeveniments.

A l'endemà el dia és esplendit i els recent casats es dirigeixen a agafar el tren, prenen un cotxe per anar a l punt de sortida són lluny de l'estació, la senzilla vida d'ells, transcorre en un poblet de província, petit d'uns dos mil habitants lluny del lloc de on el tren empren el viatge.

- Ja hi són al tren, poc a poc es va desplaçant la seva il·lusió cap la nova vida que els portarà la nova situació de nous conjugues.

La vida al poble per a ells no ha estat fàcil, l'un és de tradició de pagès i l'altre n'és de casa de pescadors, de on la mar és al costat de tot contingut i tradició de família, és gent de molt treball però honorat i reivindicant la fermesa d'una societat fidel a la causa. Ara són en el començament d'un nou recorregut de la seva vida.

- Són plens d'il·lusions
- Ja casi arriben...

Al voltant de Sitges es divisa l'emblemàtica església vora el mar, vista tradicional del poble petit ,llavors, del poble de pescadors.

- Ja estan amb neguit, Barcelona està al voltant

- Ja casi hi som diu la Carme, d'il·lusió està a flor de pell.

El viatge ha conclòs, Barcelona esta amb el bullici tradicional, la tia Carmeta ha anat a rebre'ls.

- Una mica despacientats, comencen a caminar direcció casa la tieta, estaran uns dies de viatge de nuvis tal com mana la costum.

Han estat parla i descansant del llarg viatge, sobre tot amb el tiet, es de professió carrabiner i els hi explica que la situació a Barcelona no és molt favorable per a anant donant voltes i que hi vagin en compte de on hi vagin.

- Els nuvis visiten la Sagrada Família queden meravellats pel prodigi de l'edifici, després de caminar sense parar, han marxat a casa, la visita ha estat molt agradable.
- Transcorre la nit i l'endemà...

La família és a la cuina, són asseguts.

- De sobte es sent un esclat que fa que tots els membres es miren sorpresos, esperant que algú digui el que pot haver estat l'esclafit que han sentit.

És 18 de juliol i Ja han arribat notícies, Barcelona s'ha tornat un camp de batalla, la insurrecció militar ha arribat, conseqüència "la guerra civil espanyola Barcelona està cap per baix.

La Carme i en Miquel estan esbalaïts i volen tornar a casa pensen que a Barcelona ja no hi ha res satisfactori per a ells, una parella de joves enamorats

i capaços i de que el món s'obri als seus peus , ara el canvi ha no estat indulgent i es perillós estar allí més temps.

En arribar al poble la gent està assotada i es veu sorpresa pels fets extraordinaris.

No tardarà la notificació on manen al Miquel anar al front. Tan sols han passat dos mesos.

- La Carme està segura que és trova embarassada. En la seva solitud de la nit pensa on serà el Miquel, és de nit tan sols els estels li fan companyia.

Ha de fer front on esdevé tot plegat una rancúnia de estar lluny del marit i el desencís de que el marit estigui al front de batalla, on es pot produir de sobte una que altra mala coneixença.

Els hàbits de la gent van essent els de la rutina del dia a dia, tot i els esdeveniments, passen els mesos i la Carme pareix un nen, nen que esdevé un nadó sa i que de moment no rebrà les carantoines del seu pare.

- La Carme està desolada i pensa que mai se'n sortirà no pots ser que ens haguem casat en el moment de la maleïda guerra, diu, Haguéssim hagut d'esperar, ara el tornar cap enrere no té lloc .
- Han passat dos anys i escats.
- La esperada nova informació des del front ha arribat, estan entren al poble els nois de la guerra, *LA GUERRA ACABAT*

La Carme ha esperat dos anys que aquest moment arribés.

- Agafà el seu fillet i se'n desplaça cap la zona que s'ha d'esperar la vinguda del homes, a els afores del poble.

Després d'esperar una bona estona es veu apareix un home a la llunyania i pensa que no, que aquella persona no li es coneguda, però en desplaçar-se de més prop l'home es divisa el Miquel,

- Mal vestit i amb barba de molts dies no el reconeix casi, està molt prim.
- Mira Miquel, el teu pare, li comenta la mare al nen. El deix anar i el nen camina cap l'home el que està clar, no reconeix.

Els dies següents el nen per cridar el pare li deia tiet, la paraula pare no la reconeixia.

- El temps va transcorre dins d'una Catalunya pobra i presa de la postguerra. La Carme una dona compromesa amb la família representa la serenor de l'esperança d'una causa ja passada.